

om den, men jeg ved slet ikke, hvad det er for en raadgivende Komite. Jeg antager, at den skal være sammensat af Repræsentanter for Rigsdagens to Ting; Højesteret og Høffet, men jeg ved ikke, hvorfra den højtærede Minister har sin Forvisning om, at i denne raadgivende Komite netop Rigsdagens Mening skulde være den fremtrædende. Ministeren er ikke forpligtet til at følge den raadgivende Komite eller dens Flertal, endnu mindre er han forpligtet til at følge de Meninger, der gøres gældende fra Rigsdagens Repræsentanter deri. Nej, det, man skulde have at holde sig til, var, at der i selve Forslaget til Beslutning, som der burde være, var fastslaaet visse bestemte Hovedregler med Hensyn til Anordning og Fordeling af Lokalerne. Saa havde vi noget at holde os til. Hvad Indflydelse en saadan raadgivende Komite kan faa, om vi overhovedet faa en saadan, er der ingen Mennesker, der kunne sige.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) søgte at imødegaa min Paavisning af, at han nu ikke staar som tidligere i denne Sag. Ja, af Hensyn til den fremrykkede Tid skal jeg skaane Tinget for at oplæse de forskellige Stykker af det ærede Medlems Foredrag ved denne Sags første Behandling, som tydeligt nok vise, at jeg har Ret i min Paastand. Jeg skal kun henvise Tingets ærede Medlemmer til selv at gennemlæse det ærede Medlems Udtalelser og derefter at dømme om, hvorvidt de forholdsvis lidet betydelige Ændringer, der ere foretagne i Thorvald Jørgensens Plan — jeg mener ikke dem, der er udtalt Ønsket om, men dem, der ere foretagne — skulde være i Stand til saa fuldstændig at forandre hans Opfattelse af denne Plan, som det fremgik af de Ytringer, jeg oplæste af ham, jeg tror ikke, at det ret vel vil være muligt. Det ærede Medlem fremhævede med særlig Styrke Spørgsmaalet om Færdselsvejene og mente, at vi der havde faaet noget helt nyt og afgørende frem ved de sidste Ændringer. Jeg er ude af Stand til at se det, og her tror jeg, at jeg vil kunne hjælpe mig med et ganske kort Citat. Der staar i det Ændringsforslag, der nu fuldstændig har forandret det ærede Medlems Opfattelse: „Gennemkørselerne ved Slottets 4 Hjørner samt ved Tøjhusporten gøres saa rummelige og bekvemme for Færdselen derigennem, som de forhaandenværende Bygninger paa nogen Maade tillade.“ Men allerede da vi havde Sagen til Behandling her i Tinget, oplæste den højtærede Mini-

ster for offentlige Arbejder et Stykke af Kommissionens Indbydelse til Konkurrencen, som han fuldstændig underskrev og gjorde til sit. Det lyder saaledes: „Endvidere maa det angives, hvorledes der uden om selve Slotsbygningen kan tilvejebringes gode Færdselslinier for Bytrafikken fra Vesterkvarteret over Slotsholmen ad Tøjhusgade til Holmensbro og ad Stormbroen“. Altsaa, allerede her har man udtalt det samme, som er udtalt i Ændringsforslaget, at man skal sørge for at gøre disse Færdselsveje saa gode og bekvemme som muligt. Det er ogsaa gaaet igennem Udvalgets Forhandlinger fra først til sidst, og det sagde Ministeren i den Konference, vi havde med ham, og som det ærede Medlem den Gang erklærede sig utilfreds med, og der er ikke kommet noget afgørende frem siden. Jeg ved saa ikke, hvorledes det ærede Medlem kommer til, at der skulde være en Tendens fra min Side til at give Kongehuset mere Plads, end der har været Tale om. Jeg har ikke sagt et Ord derom, og jeg har heller ikke hørt andre, der have anket over Thorvald Jørgensens Plan, fremkomme med Udtalelser i den Retning. Det er aldeles ikke Meningen at gøre Slottet større eller mere pragtfuldt, det er kun Meningen, at man bør give Kongen sit og Rigsdagen sit, derved vil man faa den mest tilfredsstillende Ordning.

Jeg skal saa paa ny vende mig til den ærede Minister. Det var en overordentlig hovmestererende Tone, den ærede Minister anslog overfor mig. Jeg skal søge ikke desto mindre at svare Ministeren i lempe-lige Former. Den ærede Minister kunde ikke forstaa, hvorledes jeg kunde være ivrig for Regeringsforslaget af 1903 og saa dog gaa imod det foreliggende Forslag. Det var en af de Misforstaaelser, som den ærede Ministers Foredrag var saa fuldt af — for saa vidt det drejede sig om mine Udtalelser, indeholdt det Misforstaaelser omtrent fra Ende til anden, og det vil derfor være alt for vidtløftigt at dvæle ved dem alle, saa jeg skal kun omtale de mest fremtrædende. Den ærede Minister kan ikke undre sig over, at man stiller sig forskelligt overfor Forslaget fra 1903 og det nu foreliggende. Forslaget fra 1903 stillede Opgaven frit: „samlet eller adskilt“, og den Minister, der forelagde Forslaget, udtalte sig bestemt, som jeg mange Gange har fremhævet, imod Grundtanken i den Ordning, her foreligger, og forlangte netop det, som jeg vil have i dette Øjeblik, et selvstændigt Slot og en